

Een kind van god - Rachida Lamrabet

door Boris Yland

Het tweede boek van de Vlaamse schrijfster Rachida Lamrabet, *Een kind van God*, is een bundeling van korte verhalen waarin het multiculturele drama centraal staat. Wat het boek vooral laat zien is dat het niet makkelijk is een goed kort verhaal te schrijven.

Over het vorige boek van Rachida Lamrabet, *Vrouwland* (2007), zei een andere recensent van Club Propaganda een jaar geleden: 'De schrijfster wil ons iets vertellen, een maatschappelijk betrokken bewonderenswaardig pleidooi tegen onrecht doen, maar het wordt nooit voelbaar. De mensen in het boek spreken, als ze al spreken, zinnen van bordkarton.' Het nieuwe boek heeft last van hetzelfde probleem. Ondanks dat de verhalen steeds een verschillende setting hebben, lijken het thema telkens hetzelfde. Enerzijds zijn er autochtone Vlamingen die zich bedreigd voelen door een door allochtonen veranderd straatbeeld; anderzijds zijn er Vlamingen van allochtone afkomst die zich gediscrimineerd voelen en botsen met de onwillige wereld, maar eigenlijk heel normale mensen zijn.

Naast het feit dat de thematiek niet bijster origineel is, gebruikt de schrijfster steeds dezelfde blauwdruk voor de personages: ze zijn inwisselbaar. Ze praten vrijwel allemaal, inclusief een ongebooren kind in het verhaal 'Ammetis, de slaper', op dezelfde manier. Dit is de doodsteek voor de verhalen, die het juist zouden moeten hebben van een kernachtige karakterschets. De lezer krijg in dit geval kans noch ruimte om het verhaal binnen gezogen te worden. De bundel is daarmee vooral saai om te lezen.

Bovendien is de ongenueanceerde weergave van de thematiek storend. Neem bijvoorbeeld het verhaal 'Jihab', waarin een Vlaamse vrouw van middelbare leeftijd een sollicitatiegesprek voert. Afgaand op het CV lijkt de sollicitant een veelbelovende en intelligente vrouw, maar in de wachtkamer zit een jonge vrouw met een hoofddoek. De vrouw kan niet geloven dat de jonge vrouw dezelfde is als die van het CV en wijst haar vanwege de hoofddoek bij voorbaat af. Later ziet de vrouw steeds meer hoofddoekjes op straat en besluit ze zelf een hoofddoek te gaan dragen. Miraculeus komt ze tot het inzicht dat de vrouwen, ondanks hun hoofddoek, eigenlijk ook maar mensen zijn. Ze gaat op visite bij de sollicitant en ze drinken samen thee. Het verhaal zwabbert van cliché naar cliché.

Niet elke keer gaat het fout, het verhaal waarmee de schrijfster de Kleur de kunst!-prijs mee won, 'Mercedes 207', is aangrijpend. Het verhaal gaat over een oudere man die alleen nog rust kan vinden als hij met zijn oude Mercedes van België naar Marokko en weer terug reist. Zijn onrust en vervreemding worden mooi weergegeven en zijn voorstelbaar. Het verhaal begint wanneer het moet beginnen en eindigt wanneer het moet eindigen. In kort bestek wordt het personage overtuigend geschetst: hij leeft. Het verhaal biedt een mooie dromerige kijk op de wereld. Het is jammer dat de andere elf verhalen dit niveau niet hebben.

Een kind van god
Rachida Lamrabet

Meulenhoff/ Manteau, december 2008

Wie?